

«Εί τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικήν, έγγραφόν τε ή άγγραφον αθετεί, ανάθεμα» (Σοφία Καυκοπούλου, υπ. δρ Θεολογίας-Μουσικός)

[/ Πεμπτουσία](#)

Α' ΜΕΡΟΣ: Δόγμα και παράδοση

«Εί τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικήν, έγγραφόν τε ή άγγραφον αθετεί, ανάθεμα», διακηρύττει η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος. Καθώς όμως οι καιροί αλλάζουν, βλέπουμε πως πολλές παραδόσεις, ακόμη και εκκλησιαστικές, παραμερίζονται. Είναι άραγε κολάσιμο; Είναι κατ' οικονομίαν δεκτό από την Εκκλησία; Συζητήσεις επί συζητήσεων και φωνές αντικρουόμενες πολλές φορές, δημιουργούν σύγχυση στους πιστούς και προκαλούν την ειρωνεία των κακεντρεχών χριστιανομάχων.

Κατ' αρχήν, η Εκκλησία είναι ζωντανό κύτταρο και όχι απολιθωμένη πίστη σε κάτι άγνωστο που έχει σκοπό να συγκεντρώσει οπαδούς! Αυτό δε σημαίνει βεβαίως, ότι θα εκμοντερνιστεί και θα αλλάξει τις Δογματικές της Αλήθειες. Αλήθειες

αναλλοιώτες, αποκεκαλυμμένες και ζωντανές δεν είναι δυνατόν να αλλάξουν, καθώς εάν τυχόν άλλαζε το οτιδήποτε σε αυτές, συγχρόνως θα κατέρρεε η ίδια η πίστη! Μιας και κάτι που αλλάζει ανά περιστάσεις, δεν μπορεί να αποτελεί την μοναδική αλήθεια, αλλά μία από τις «πολλές» αλήθειες γύρω από το Θεό (συγκρητισμός).

Όταν όμως λέμε ότι η Εκκλησία είναι ζωντανός οργανισμός, εννοούμε ότι είναι εν τω κόσμω και λαμβάνει υπ' όψιν τις ανησυχίες, τα ήθη, την εργασία, τις ενδοοικογενειακές σχέσεις, τους φόβους, τα πάθη και κάθε γνώρισμα και ανθρώπινη αδυναμία, σε κάθε εποχή. Τουτέστιν, στη σύγχρονη απαιτητική και ανάλγητη εποχή μας, όπου ο άνθρωπος συχνά αντιμετωπίζεται σαν αριθμός και όχι σαν πρόσωπο, η Εκκλησία έχει χρέος να σταθεί δίπλα του και να ανοίξει την αγκαλιά της. Δεν θα αλλοιώσει τη διδασκαλία της για να αρέσει, αλλά θα ενσκήψει στα σύγχρονα προβλήματα με επιείκεια.

Πολλοί αδερφοί μας σκανδαλίζονται από το "άνοιγμα" τής Εκκλησίας στον κόσμο και θεωρούν πως είναι ανεπίτρεπτη μια τέτοια κίνηση, διότι μπορεί να την αλλοιώσει. Θα τους θυμίσω ότι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός συνέφαγε με αμαρτωλούς και μάλιστα δακτυλοδεικτούμενους απατεώνες, πόρνες και μοιχούς, σκανδαλίζοντας τη συντηρητική φαρισαϊκή μερίδα. Όμως, αλλοίμονο! Αλλοιώθηκε μήπως ο ίδιος ο Χριστός; Έγινε ίδιος με εκείνους; Λερώθηκε; Όχι βέβαια! Το ίδιο λοιπόν γίνεται και με την Εκκλησία του.

Όμως πραγματικά, τί έχει μεγαλύτερη σημασία; Η παράδοση ή το Δόγμα; Εδώ ξεκινάει ο σοβαρός αντίλογος. Διότι θα πει κάποιος ότι το Δόγμα θεμελιώνεται επάνω σε μια μακραίωνη παράδοση και ότι σύμφωνα με την Ζ' Οικουμενική

Σύνοδο, «εί τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικήν, έγγραφόν τε ή άγγραφον αθετεί, ανάθεμα έστω». Αμφισβητείται το κύρος μιας Οικουμενικής Συνόδου που έλαβε χώρα με την επενέργεια τού Αγίου Πνεύματος και εξέδωσε θεόπνευστες αποφάσεις. Θα απαντήσει όμως κάποιος άλλος, πως το Δόγμα είναι αναλλοίωτο και η παράδοση σεβαστή, αλλά όταν η έρευνα αποδεικνύει κάποιες ασυνέπειες ανάμεσα στην κοινωνία και την Εκκλησία, είναι αναγκαία η σύμπνοια και γεφύρωση των διαφορών, ενώ οποιαδήποτε άλλη στάση, θα φανεί ως εμμονή στο γράμμα τού νόμου, χωρίς ουσία.

Όπως έγινε η κατανοητό, η Εκκλησία είναι ζωντανή και απολύτως δημοκρατική, ώστε όλες οι απόψεις ακούγονται. Οι άνθρωποι δεν είναι όλοι ίδιοι και με διαφορετικό τρόπο κατανοούν τα πράγματα. Ωστόσο, ο Θεός πρέπει να ερευνάται και όχι να αποτελεί κάτι μακρυνό και άγνωστο. Είμαστε προορισμένοι να Τον γνωρίσουμε και να Τον κατανοήσουμε ως ένα σημείο. Η λογική μας, μπορεί να φτάσει μέχρι το ΤΙ και ΠΟΙΟΣ, όχι όμως μέχρι το ΠΩΣ! Η κτιστή μας φύση, κατανοεί μόνο τις μεθεκτές θείες ενέργειες και τις διακρίνει από την άκτιστη θεία ουσία. Ο άπειρος, άχρονος, αίδιος, απρόσιτος Θεός, είναι ένα μυστήριο ακατανόητο για εμάς.